

THUYẾT TRÌNH GIẢI THỂ CỘNG SẢN

(Pal Talk về Việt Nam)

Luật Sư Nguyễn Hữu Thống

Ngày nay giải thể cộng sản và xây dựng dân chủ là vấn đề sinh tử của Việt Nam. Đó cũng là mục tiêu chiến lược của Khối 8406.

Muốn đưa Cách Mạng Dân Chủ đến thành công phải có sự đấu tranh kiên cường của đồng bào trong nước và sự yểm trợ tích cực của đồng bào hải ngoại.

Trong lịch sử đấu tranh giải phóng dân tộc chống đế quốc và chuyên chế, chưa thấy một quốc gia nào lại có cơ may như Việt Nam ngày nay. Đó là sự hậu thuẫn của khối đông đảo người Việt hải ngoại, ba triệu người như một, đồng lòng hướng về quê hương, mong cho dân tộc và đất nước tiến lên.

Chưa nói về sức mạnh tài chánh, đủ khả năng tiếp viện mỗi năm dăm mười tỷ mỹ kim cho quốc nội khi đất nước có tự do.

Chưa nói về sức mạnh phát triển, với hàng chục ngàn chuyên viên kỹ thuật gia thượng thặng, đủ mọi ngành, mọi nghề, sẵn sàng trở về kiến thiết quốc gia khi đất nước có dân chủ.

Chỉ nói về mặt nhân tâm, với hàng triệu tấm lòng, ngày đêm hướng về quê hương yêu dấu, mong cho đồng bào được hạnh phúc, cho dân tộc được tự do thì đó là một *sức mạnh tinh thần* vô giá.

Một khi được vận dụng, sức mạnh này sẽ tạo thành động lực để thúc đẩy cuộc đấu tranh lịch sử của người Việt đứng lên đòi quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc.

Ngày nay, bằng sự vận động và tổ chức quần chúng, bằng sức mạnh của ngòi bút, sức mạnh của lời nói, sức mạnh của tư tưởng, chúng ta sẽ xây dựng được Niềm Tin. Vì có Niềm Tin, chúng ta mới có quyết tâm dấn thân hành động. Trên bình diện dân tộc Niềm Tin là võ khí mạnh nhất. Nó đem lại những hy vọng mới, những chân trời mới, hướng dẫn con người đi tới tự do.

Dẫu sao chúng ta ý thức rằng giải thể CS là cuộc đấu tranh trường kỳ và cam go. Kinh nghiệm cho biết CS không bị giải thể vì những tấn công từ bên ngoài. Nó chỉ giải thể khi người dân trong nước không ủng hộ chế độ nữa. Do đó, muốn đưa Cách Mạng Dân Chủ đến thành công, chúng ta phải trông vào nội lực của chính mình.

Mà ngày nay ở trong nước, *dân trí bị bung bít* bởi bộ máy tuyên truyền vĩ đại của Đảng CS.

Dân quyền bị chà đạp trong chế độ công an trị hà khắc. Các nhân quyền căn bản bị vi phạm thô bạo. Nhân phẩm bị hạ thấp: người dân chỉ được coi là “con”, mà không được đối xử như “người.”

Dân tình đói khổ, theo cuốn Bách Khoa Toàn Thư Anh Quốc mới nhất, lợi tức bình quân mỗi đầu người tại Việt Nam năm 2008 là *890 mỹ kim* hay 2,4 mỹ kim một ngày, trong khi tại Congo là *5.4 mỹ kim*. Và trong năm vừa qua, con số lợi tức là khoảng *3 mỹ kim* tại Việt Nam và hơn *6 mỹ kim* tại Congo, nghĩa là cũng gấp đôi Việt Nam.

Hơn nữa, do những bất công và bất bình đẳng xã hội trầm trọng, lợi tức thực sự của người dân Việt Nam trung bình tại nông thôn chỉ bằng nửa con số lý thuyết 3 mỹ kim, nghĩa là chỉ được hơn 1,5 mỹ kim một ngày.

Về mặt chính trị, Việt Nam là một trong những nước phản dân chủ nhất thế giới, kém cả Congo, Cao Miên và Mông Cổ:

Congo theo chế độ dân chủ đa đảng với trên 10 chính đảng công khai hoạt động.

Cao Miên cũng theo chế độ đa đảng với Đảng Nhân Dân, Đảng Bảo Hoàng và Đảng Quốc Gia.

Mông Cổ theo chế độ lưỡng đảng với Đảng Dân Chủ và Đảng Nhân Dân.

Trong khi đó Việt Nam vẫn giữ chế độ độc tài độc đảng,

Về mặt nhân bản, chính quyền này coi dân như cỏ rác. Họ đánh giá quá thấp mạng sống con người. Trong vụ lính tuần dương Trung Cộng hạ sát 9 ngư dân Thanh Hóa, nhà nước chỉ bồi thường cho mỗi gia đình nạn nhân từ 30 đến 60 mỹ kim. Nếu ai đứng ra phản đối sẽ bị bắt giữ và truy tố về tội “tuyên truyền chống nhà nước”.

Trước tình trạng oan khiên tủi nhục này chúng ta tự nhủ rằng, chúng ta phải góp phần vào việc giải phóng đồng bào khỏi sự bất công, khỏi sự nghèo đói, khỏi sự sợ hãi, khỏi nạn chuyên chế, khỏi nạn CS.

Cách đây 80 năm, sau vụ Sô Viết Nghệ Tĩnh, Phạm Quỳnh đã cảnh giác chúng ta về nạn “*dịch hạch CS*”. Ngày nay, với kinh nghiệm bản thân, chúng ta ý thức rằng CS còn nguy hại hơn dịch hạch. Nó là bệnh *ung thư*. Mà ung thư thì không thể trị liệu được. Ung thư chỉ có thể cắt bỏ đi. CS cũng vậy. Chế độ CS không thể sửa chữa được. Nó phải bị giải thể!

KHÔNG CẦN GIẢI THỂ CỘNG SẢN NỮA.

Vì thiếu ý thức và kinh nghiệm Cộng Sản, một số người cho rằng, tại Việt Nam ngày nay, chế độ CS đã giải thể rồi và đảng CS chỉ còn là một đảng Mafia hay băng đảng. Do đó chúng ta chỉ cần *chống tham nhũng* chứ không cần đấu tranh giải thể CS nữa.

Đây là một nhận định phiến diện và sai lầm.

Vì, trong khi Mafia chỉ là một đảng cướp thường thì Đảng CS là *một đảng cướp đã cướp được chính quyền*.

Do đó họ có *chính phủ tay sai* để thi hành chính sách của Đảng và đã sử dụng ngân sách quốc gia để nuôi dưỡng các cán bộ đảng viên.

Họ có *quốc hội bù nhìn* để hợp thức hóa những nghị quyết của Đảng, và đã ghi Điều 4 Hiến Pháp giành độc quyền lãnh đạo cho Đảng CS.

Họ còn có *tòa án công cụ* để một mặt bao che những hành vi tham nhũng của những kẻ cầm quyền bất lương, mặt khác lại bắt giam độc đoán những công dân lương thiện có can đảm đứng lên tố cáo bạo quyền, đòi tự do, công lý, dân chủ và nhân quyền.

Và, sau khi cướp được chính quyền, Đảng CS đã thiết lập một chế độ độc tài toàn trị.

Do đó, ngày nào CS còn giữ *độc quyền lãnh đạo*, vi phạm quyền dân tộc tự quyết, quyền tham gia chính quyền và quyền tự do tuyên cử, thì chúng ta còn phải đấu tranh để giải thể CS.

Ngày nào CS còn giữ *độc quyền tư tưởng* để phổ biến chủ thuyết Mác-Lê phản dân tộc và phản nhân loại, thì chúng ta còn phải đấu tranh để giải thể CS.

Ngày nào CS còn chủ trương *tiêu diệt tôn giáo và đàn áp tôn giáo*, thì chúng ta còn phải đấu tranh để giải thể CS.

Ngày nào CS còn giữ *độc quyền thông tin, độc quyền báo chí* và không cho tư nhân ra báo, thì chúng ta còn phải đấu tranh để giải thể CS.

Và ngày nào CS còn tước đoạt của người dân quyền *tự do hội họp, tự do lập hội và tự do lập đảng*, thì chúng ta còn phải đấu tranh để giải thể CS.

CS là một con rắn hai đầu, đầu kinh tế Mafia với tham nhũng bóc lột, và đầu chính trị độc tài với đàn áp khủng bố. Nạn nhân trực tiếp của chế độ lại là những người đã tích cực góp phần xây dựng chế độ, như các cựu chiến binh, thương phế binh, gia đình liệt sĩ v...v...

Do đó muốn cho đất nước tiến lên, chúng ta phải kết hợp đấu tranh giải thể CS bằng cách chém đứt 2 đầu con rắn.

CỘNG SẢN KHÔNG THỂ GIẢI THỂ ĐƯỢC.

Bên cạnh quan niệm cho rằng CS đã tự giải thể, một số dư luận lại cho rằng CS không thể nào giải thể được.

Đó là một quan niệm bi quan và phản biện chứng.

Vì chỉ trên bình diện tôn giáo đạo lý, những nguyên lý chủ thuyết mới có giá trị là những chân lý tuyệt đối, như đức từ bi của Nhà Phật, đức bác ái của Chúa Kitô, và đức nhân nghĩa của Khổng Phu Tử. Trên bình diện dân sinh các nguyên lý chủ thuyết chỉ có giá trị tương đối theo thời gian và không gian. Về mặt xã hội chính trị, các chế độ chỉ quy định những tương quan giữa người dân và quốc gia. Do đó nó phải thay đổi theo trình độ ý thức của người dân, điều kiện kinh tế xã hội của quốc gia và trào lưu tiến hóa của lịch sử.

ĐẾ QUỐC SÔ VIẾT TAN RÃ VÀ 22 QUỐC GIA LẦN LƯỢT GIẢI THỂ CỘNG SẢN.

Cũng vì vậy tại *Âu Châu*, chỉ trong vòng hai năm (từ 1989 đến 1991), 22 quốc gia đã lần lượt giải thể CS: 7 nước trong Bloc Mìn Sắt Đông Âu và 15 nước trong Liên Bang Sô Viết.

3 yếu tố giải thể CS là:

- 1) Sức mạnh của *quốc dân* biểu dương bằng những cuộc mít tinh, biểu tình, tuần hành, đình công, bãi thị, bãi khóa v...v...
- 2) Một *tổ chức* đối kháng mạnh mẽ như Công Đoàn Đoàn Kết Ba Lan.
- 3) Ý thức *phản tỉnh* và tinh thần phục thiện của nhà cầm quyền.

Sau những cuộc tổng tuyển cử tự do, khi thấy người dân không còn ủng hộ chế độ nữa, phe lãnh đạo CS đã lạng lẽ rút lui.

Trên thực tế không phải cuộc giải thể CS nào cũng hội đủ 3 yếu tố nói trên.

Tại *Hung Gia Lợi* và *Tiếp Khắc*, Diễn Đàn Dân Chủ và Hiến Chương 77 chỉ là những tổ chức đấu tranh ôn hòa để thảo luận với nhà cầm quyền về những vấn đề vi phạm nhân quyền. Yếu tố giải thể CS là ý thức phản tỉnh của người lãnh đạo CS. Khi thấy người dân không ủng hộ chế độ nữa, phe lãnh đạo CS đã lạng lẽ rút lui.

Tại *Đông Đức*, đến tháng 10- 1989, trong ngày kỷ niệm 40 năm thành lập Đông Đức, Tổng Bí Thư Đảng CS Honecker còn mạnh miệng tuyên bố “*chế độ CS sẽ tồn tại 100 năm*”. Vậy mà chỉ 2 tuần sau, ngày 9-11-1989, bức tường ô nhục Bá Linh bị phá vỡ, kéo theo sự sụp đổ của chế độ CS.

Sự giải thể CS tại 7 nước Đông Âu năm 1989 đã đưa đến sự tan rã của Liên Bang Sô Viết năm 1991, và 15 quốc gia trong Liên Bang đã lần lượt giải thể CS.

Hậu quả dây chuyền là *sự tiêu vong của các chế độ CS Á Phi tại Angola, Mozambique, Ethiopie, A Phú Hãn, Mông Cổ, Cao Miên v...v...*

CÁC ĐẾ QUỐC TÂY PHƯƠNG TỰ GIẢI THỂ.

Nếu 1989 là năm đánh dấu sự suy tàn của Đế Quốc Sô Viết thì 40 năm trước, năm 1949, tất cả các Đế Quốc Tây Phương như Mỹ, Anh, Pháp, Hòa Lan đã lần lượt tự giải thể để trả độc lập cho 12 nước Á Châu:

- 5 nước thuộc Anh là Ấn Độ, Đại Hội, Miến Điện, Tích Lan và Palestine (trong những năm 1947-1948).
- 5 nước thuộc Pháp là Syrie, Liban, Việt Nam, Ai Lao và Cao Miên (trong những năm 1946 và 1949).
- Cùng với Phi Luật Tân thuộc Hoa Kỳ, và Nam Dương thuộc Hòa Lan (cũng trong những năm 1946 và 1949).

Đây là kết quả cuộc đấu tranh bằng đường lối chính trị và ngoại giao của các nhà cách mạng quốc gia theo chủ nghĩa dân tộc, đấu tranh không bạo động, không đổ máu và không liên kết với Quốc Tế Cộng Sản.

Hai yếu tố giải phóng thuộc địa cũng là Chính Nghĩa và Thời Cơ:

Chính Nghĩa ở đây là Chính Nghĩa Giải Phóng Dân Tộc.

Thời Cơ ở đây là Trào Lưu Tiên Hóa Của Lịch Sử.

Năm 1941 khi Thế Chiến II còn đang tiếp diễn, các quốc gia Đồng Minh Tây Phương ký *Hiến Chương Đại Tây Dương* cam kết sẽ trả độc lập cho các thuộc địa Á Phi khi chiến tranh kết thúc. Và mùa Xuân 1945, 50 quốc gia Đồng Minh lại họp Hội Nghị San Francisco để thành lập Liên Hiệp Quốc và ban hành Quyền Dân Tộc Tự Quyết trong *Hiến Chương Liên Hiệp Quốc*.

Như vậy từ sau Thế Chiến II, tại Á Châu, kỷ nguyên đế quốc đã cáo chung để nhường chỗ cho kỷ nguyên liên hiệp.

Trung thành với Hiến Chương Đại Tây Dương và Hiến Chương Liên Hiệp Quốc, trong hai năm 1947 và 1948, Anh Quốc đã trả độc lập cho 5 nước Á Châu là Ấn Độ, Đại Hội, Miến Điện, Tích Lan và Palestine.

Trước đó, năm 1946, Pháp đã trả độc lập cho Syrie và Liban.

Cũng trong năm này, Pháp thương nghị với Hồ Chí Minh, sau khi ông này tuyên bố giải tán Đảng CS Đông Dương và thành lập Chính Phủ Liên Hiệp Quốc Gia với Quốc Dân Đảng và Đồng Minh Hội. Hai bên đã ký hai hiệp ước Pháp Việt trong năm 1946. Tuy nhiên, cuối năm 1946, Hồ Chí Minh phát động chiến tranh vũ trang, và đã vi phạm các hiệp ước quốc tế.

CS ký hiệp ước không phải để thi hành hiệp ước mà để đạt được những mục tiêu chính trị giai đoạn. Vì vậy Chính Phủ Pháp quyết định sẽ không thương nghị với Hồ Chí Minh nữa.

Và từ năm 1947, Pháp chủ trương thương nghị với phe Quốc Gia để trả độc lập cho Việt Nam. Hai bên đã ký 3 hiệp ước: *Hiệp Ước Vịnh Hạ Long năm 1947, Thông Cáo Chung Vịnh Hạ Long năm 1948, và Hiệp Định Élysée ký kết ngày 8-3-1949 giữa Tổng Thống Vincent Auriol và Quốc Trưởng Bảo Đại.*

Qua tháng 4-1949, chiếu nguyên tắc Dân Tộc Tự Quyết, Quốc Hội Nam Kỳ biểu quyết giải tán chế độ Nam Kỳ tự trị để sáp nhập Nam Phần vào lãnh thổ Quốc Gia Việt Nam, *độc lập và thống nhất từ Nam Quan đến Cà Mau.*

Ngay từ năm 1947, tại Liên Hiệp Quốc, Pháp đã đăng ký Việt Nam là một quốc gia độc lập. Tuy nhiên Liên Xô đã dùng quyền phủ quyết để bác bỏ sự đăng ký này (*Everyone's United Nations 1986 trang 332*)

Mặc dầu vậy, Đảng CS đã phủ nhận nền độc lập này và đã phá hoại nền thống nhất này. Vì Hiệp Định Elysée không cho họ độc quyền lãnh đạo quốc gia. Và họ đã tiếp tục chiến đấu vũ trang để cướp chính quyền tại Miền Bắc năm 1954, và cướp chính quyền tại Miền Nam năm 1975.

Ngày nay Sự Thật Lịch Sử chứng minh rằng *CS không có công giành độc lập, và không có công thống nhất đất nước*. Vì Việt Nam đã được độc lập và thống nhất từ năm 1949.

Và sau hơn 60 năm cướp chính quyền, *CS đã không đem lại tự do dân chủ và ấm no hạnh phúc cho người dân*.

Từ hơn 10 năm qua, CS còn *phản bội Tổ Quốc* bằng cách nhượng đất biên giới và bán nước Biển Đông cho Trung Cộng.

Ngày nay Đảng CS không có chính nghĩa, không có hậu thuẫn quần chúng và không có hậu thuẫn quốc tế. Và phe Dân Chủ chúng ta đã giành lại được chính nghĩa: Chính Nghĩa Tự Do Dân Chủ. *Với Chính Nghĩa, chúng ta sẽ tạo Thời Cơ để đấu tranh giải thể CS và xây dựng dân chủ*.

Mùa xuân năm nay, thuận theo Trào Lưu Tiến Hóa của Lịch Sử, luồng gió Tự Do Dân Chủ thổi mạnh từ Tây sang Đông, từ Bắc Phi qua Trung Đông.

Đây là khuynh hướng tất yếu của nhân loại văn minh muốn bãi bỏ các chế độ độc tài độc đảng để thực thi Quyền Dân Tộc Tự Quyết.

Điểm độc đáo là phong trào đấu tranh này được sự bảo trợ của Liên Hiệp Quốc và sự yểm trợ của các quốc gia Âu Châu và Mỹ Châu.

Rồi đây luồng gió tự do dân chủ sẽ thổi mạnh từ Tây sang Đông, và từ Tây Á sang Đông Nam Á.

Chúng ta hân hoan đón tiếp và đẩy mạnh Trào Lưu Tiến Hóa Lịch Sử của Nhân Loại Văn Minh.

Đây là cơ hội chưa từng thấy từ trước đến nay mà chúng ta phải vận dụng. Đồng thời chúng ta phải phát huy chính nghĩa tự do dân chủ.

Với Chính Nghĩa và Thời Cơ, Nhân Dân Việt Nam trong và ngoài nước sẽ nhất tề đứng lên đấu tranh giải thể cộng sản và xây dựng dân chủ.

Cuộc Cách Mạng Dân Chủ Tại Việt Nam và Trên Thế Giới Nhất Định Sẽ Thành Công

Thượng tuần tháng 4-2011

Luật Sư Nguyễn Hữu Thống